

forestaaende Omordning af Retsvæsenet ud i Livet. Den samme ærede Taler, til hvem jeg hidtil har sigtet (Krieger), udtalte, at man vel skulde vogte sig for, at det blev et Tilbage- skridt, som man gjorde ved at gaae ind paa nærværende Lovforslag. Jeg erkjender naturligvis fuldstændigt Berettigelsen af denne Ytring, men jeg kan kun ikke anerkjende, at den egentlig er strengt begrundet ligeoverfor det foreliggende Lovforslag. Jeg vil meget gjerne give den ærede Taler Ret i, at det i mange Retninger vilde være ønskeligt, om der kunde finde en Overgang Sted fra Embedsstanden til Advocaturen og omvendt; jeg troer, at det vilde være heldigt i flere Henseender. Men naar man vil prøve paa at give denne Tanke Udtryk i Lovform, saa troer jeg, at man vil støde paa meget store Vanstueligheder, Vanstueligheder, som i alle Tilfælde have været vægtige nok for mig til at frasalbe denne Tanke og til at lade mig nøie med, at Afgangen til Advocaturen i det Hele bliver betinget af Virksomhed i Advocaturen franeben af opad, og udelukkende deraf. Den ærede Taler bemærkede, at det dog vilde være en Synderlighed, om en juridisk Professor eller en Høiesteretsassessor ikke ligefrem kunde blive Advocat, naar han ønskede det. Som Forholdet nu er, kunne de ganske vist faae Tilladelse til, om de ønskede det, at procedere paa Prøve, og forsaavidt indbrømmer jeg, at den Afgang til Advocaturen, der hidtil i saa Henseende har staaet dem aaben, vil blive spærret eller ialtsald gjort dem meget vanstuelig ved Lovforslaget. Men de Exempler, som han anførte paa Folk, der utvivlsomt burde have ligefrem Afgang til at komme ind i Advocaturen, naar de ønskede det, forekommer mig dog mindre heldigt valgte. Jeg har megen Afgjælse for videnskabelig Udbannelse; jeg anseer den for at afgive et fuldstændigt nødvendigt Grundlag for en god Dannelse og særligt en god Fagdannelse; men jeg troer paa den anden Side ikke, at det er den, hvorfor der just i Advocaturen er meest Anvendelse. Jeg troer nemlig, at Proceduren egentlig ikke

er Hovedsagen ved Sagsførervirksomheden. Det kan være, at dette er Tilfældet ved Høiesteret, skjøndt jeg skulde tage meget fejl, om dog ikke ogsaa Høiesteretsadvocaterne have nok saameget Brug for en god praktisk Udbannelse i de fleste af de Forretninger, hvormed de beskæftige sig; men jeg erkjender tilvisse den videnskabelige Dannelses Fortrin paa dette Punkt, og at det at besidde den, derfor er en Fordring, som man er berettiget til at gjøre med Hensyn til Afgangen til Advocaturen ved Høiesteret. Jeg har derfor ogsaa som Betingelse for Afgangen hertil fastholdt, at man skal have afsløvet fuldstændig juridisk Examen med bedste Character. Men jeg troer derimod ikke, at Stillingen som Professor ved Universitetet eller som Assessor i Høiesteret just indeholder nogen særlig Borgen for, at der ad denne Vej vil fremkomme dygtige Advocater. Jeg erkjender, at der kan være Undtagelser i saa Henseende, men jeg troer ikke, at disse Stillinger i Regelen ville være dem, hvorfra dygtige Advocater med størst Sandsynlighed ville kunne ventes at udgaae. Jeg troer ikke, at det, der gjør en dygtig Retslærer eller en dygtig Høiesteretsassessor, ogsaa er det, der gjør en dygtig Advocat. Den ærede Taler pointerede, at man havde affordret Sagsførervirksomheden for stærkt. Jeg skal erkjende dette, og jeg skal endvidere erkjende, at den eneste Maade til efter Lovforslaget at komme ind i den paa, vil være at gaae Sagsførerveien fra neden af opad. Jeg troer, som sagt, ogsaa, at det vilde være ønskeligt, at der kunde finde en Bøvelvirkning Sted, men jeg gjentager derhos, at det for mig har været umuligt at finde et passende Udtryk for denne Tanke, og jeg beklager, at jeg ikke i de Erklæringer, der ere afgivne i Sagen af de forskjellige Overretter og Høiesteret, og heller ikke i den Erklæring, der er afgiven af en stor Deel kjøbenhavnske Sagsførere, har fundet nogen Veiledning i saa Henseende, idet disse Erklæringer have været meget lidet overensstemmende med Hensyn til, hvilke Embedsstillinger der hos os burde give en lignende Ret til Ad-